

Høgskolen i Telemark

EKSAMEN

2108 Henrik Ibsen og det moderne gjennombrøtet

Sluttprøve hausten 2008

Tid:	Onsdag 10. desember kl. 09.00 – 14.00
Målform:	Nynorsk/bokmål
Sidetal:	3
Hjelpemiddel:	Ingen
Merknader:	Oppgavesvaret tel 60 % av endeleg karakter NB! Skriv ei av oppgåvene!

Eksamensresultata blir offentleggjort på nettet, via Arena høgskole. I tillegg finn du eksamensresultatlistar på utsida av eksamenskontoret, men da treng du kandidatnummeret ditt, så du bør notere dette på ein lapp og legge den i lommeboka.

Avdeling for allmennvitenskaplege fag.

Anten

Oppgave 1.

Nynorsk:

I litteraturen frå det moderne gjennombrøtet blir begrepsparet *natur* og *kultur* ofte stilt mot kvarandre. Drøft korleis denne motsetninga kjem til uttrykk i Kiellands roman *Garman & Worse*, og korleis motsetninga knyter seg til tematikken i romanen. Ta gjerne utgangspunkt i den vedlagde teksten.

Bokmål:

I litteraturen fra det moderne gjennombruddet blir begrepsparet *natur* og *kultur* ofte stilt mot hverandre. Drøft hvordan denne motsetningen kommer til uttrykk i Kiellands roman *Garman & Worse*, og hvordan motsetningen knytter seg til tematikken i romanen. Ta gjerne utgangspunkt i den vedlagte teksten.

Eller

Oppgave 2.

Nynorsk:

I Ibsens *En Folkefiende* seier doktor Stockmann at "en normalt bygget sandhed lever – lad mig sige – en 17-18, højst 20 år; sjelden længer".

Gi ein litterær analyse av dramaet, og drøft særskilt spørsmålet om *sanning*. Plasser deretter kort dramaet i Ibsens forfatterskap.

Bokmål:

I Ibsens *En Folkefiende* sier doktor Stockmann at "en normalt bygget sandhed lever – lad mig sige – en 17-18, højst 20 år; sjelden længer".

Gi en litterær analyse av dramaet, og drøft særlig spørsmålet om *sannhet*. Plasser deretter kort dramaet i Ibsens forfatterskap.

Intet er så rommelig som havet, intet så tålmodig. På sin brede rygg bærer det lik en godslig elefant de små puslinger som bebor jorden; og i sitt store kjølige dyp eier det plass for all verdens jammer. Det er ikke sant at havet er troløst; for det har aldri lovet noe: uten krav, uten forpliktelse, fritt, rent og uforfalsket banker det store hjerte – det siste sunne i den syke verden.

Og mens puslingene stirrer utover, synger havet sine gamle sanger. Mange forstår det slett ikke; men aldri forstår to det på samme måte. For havet har et særskilt ord til hver især som stiller seg ansikt til ansikt med det.

Det smiler med blanke, grønne småbølger til de barbente unger som fanger krabber; det bryter i blå dønninger mot skipet og sender den friske, salte skumsprøyt langt inn over dekket; tunge, grå sjøer kommer velteende mot stranden, og mens trette øyne følger de lange, hvitgrå brenninger, skyller skumstripene i blanke buer henover den glatte sand. Og i den dumpe lyd når bølgen faller sammen for siste gang, er det noe av en hemmelig forståelse; hver tenker på sitt og nikker utover – som var havet en venn, som vet det hele og gjemmer det trofast.

Men hva havet er for dem som bor langs stranden, får ingen vite; for de sier ingenting. De lever hele sitt liv med ansiktet vendt mot sjøen. Havet er deres selskap, deres rådgiver, deres venn og deres fiende, deres erverv og deres kirkegård. Derfor blir forholdet uten mange ord, og blikket som stirrer utover, veksler etter den mine havet setter opp – snart fortrolig, snart halvt redd og trossig.

Men ta så en av disse strandboere, flytt ham langt inn i landet mellom fjellene i den yndigste dal du kan finne; gi ham den beste mat og de bløteste senger. Han vil ikke røre din mat, ikke sove i sengene; men uten å se seg om vil han klatre fra fjell til fjell, inntil han langt – langt ute skimter noe blått han kjenner. Da går hans hjerte opp; han stirrer mot den lille blå stripe som glitrer der ute, inntil det begynner å glitre blått alt sammen; men han sier ingenting.